

hovedet ingen Vidner paa. Hun er frugt-sommelig, siger hun, og venter sin Ned-komst om 5 Maaneder — det er det, Blad-et kalder „højest frugtsommelig“. Men hvad sige saa de andre Polakker, som have været til Stede? Der var 4 i alt. Manden paaberaaber sig, at det var de to af dem, den alt nævnte Stanislava og saa en ved Navn Jan Martarek, der havde fortalt ham, at Forvalteren 3 Gange havde skubbet til Konen og 2 Gange slaaet til hende med en Stok. Jan forklarer, at „han ved den paagældende Lejlighed var i Roehuset ved Siden af Kostalden, og han saa ikke anholdte slaa Forvalteren“. Dette er altsaa, hvad han siger om det andet Optrin. Men hvad siger han til det Optrin med Konen, hvorom han af Bladets paaberaabes som Vidne? Han siger, at „han var blot Vidne til, at Forvalteren sagde noget paa Dansk til anholdtes Hustru, og at denne saa græd, og dette fortalte han til anholdte, da denne kom til. Andet fortalte han ikke.“ Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at jeg stadig kun omtaler, hvad Polakkerne selv forklare, men ikke nævner, hvad Forvalteren eller Opsynsmanden har forklaret; det kunde man maaske mistro. Det andet Vidne, Manden paaberaaber sig, er altsaa Stanislava Mamzarka, Hun forklarer, „at hun befandt sig i Kostalden ved den paagældende Lejlighed, og hun hørte, at Forvalteren sagde til anholdtes Hustru, at hun rensede Køerne forkert, men hun har ikke set anholdte og ved ikke, hvordan Forvalteren er bleven slaaet“. Dette er alt, hvad disse to Vidner forklare. Der er intet om, at Forvalteren har lagt Haand paa Konen, end sige skubbet til hende 3 Gange og slaaet hende 2 Gange. Konen paastaar end ikke selv, at hun har Vidner paa, hvorledes hun selv blev behandlet, kun paa, hvorledes det gik til mellem Manden og Forvalteren. Det var Stanislava og Ignaz Vidner til, det have de selv fortalt hende, siger hun. Men da de saa komme frem igen, siger Stanislava, at „hun har set Forvalteren skubbe en Gang til anholdtes Hustru uden at vælte hende, og hun har ikke set ham slaa hende. Hun var den Gang kun 3 - 4 Alen fjernet fra Forvalteren og anholdtes Hustru. Hun siger, at hun ikke har sagt til anholdte, at Forvalteren havde skubbet eller slaaet hans Hustru. Hun nægter at have set anholdte slaa Forvalteren.“ Det er hendes Forklaring. Ignaz, eller som han i Virkeligheden viser sig at hedde, Josef, foreholdes det, at Konen har sagt, han vidste Besked. Det nægter han. Han

har hverken set det eller sagt til hende, at han har set det. Det er de polske Vidners Forklaring, der skulde støtte de to Parters Forklaring.

Saa hedder det videre i Artiklen, at efter at Forvalteren havde slaaet den højst frugtsommelige Kone med et Egespir over Maven, og Manden havde værget sin Hustru, saa kommer Retten derud, og hvad gør saa Retten? „Efter dette skulde man synes, at Thye maatte være bleven anholdt, men dette skete ikke. Rettens Folk satte sig derimod til at spise Frokost sammen med Hr. Thye og hans Familie, hvorefter“ — og det anføres med spærret Skrift — „1) de to polske Vidner blev tagne med til Nysted, og 2) den syge Kones Mand arresteredes i Maribo.“ Det er i og for sig rigtigt. Men De forstaa, mine Herrer, efter, hvad jeg nu har forklaret, at der var Grund til at arrestere Manden, som havde slaaet Forvalteren saaledes, som han havde — derom er der ingen Tvivl —, og at naar Dommeren tog de to polske Vidner med til Nysted — de løslodes for øvrigt nogle faa Timer efter —, saa var det ingenlunde, fordi disse Vidner havde vidnet mod Forvalteren, det var tværtimod, fordi de havde vidnet mod Konen, idet deres Forklaring stred mod hendes Forklaring om, at de skulde have set Optrinnet mellem hendes Mand og Forvalteren. Det er noget ganske andet. Artiklen ender saa med at fortælle, at denne stakkels fattige fremmede idømmes 150 Kr. i Erstatning og en Bøde paa 100 Kr., som han afsoner. Nu viser det sig, at der overhovedet slet ikke er faldet Dom i denne Sag. Sagen endte med, at Manden „var fremstillet og tilbød, naar Sag mod ham maa bortfalde, at betale 150 Kr. i Erstatning til Forvalter Thye og at bøde 100 Kr. til Statskassen.“ Det er hans eget frivillige Tilbud for at slippe for Tiltale. Det modtages og billiges af Amtet, og dermed slutter saa den Sag. Men paa dette bygger man den Artikel, jeg her henlyder til!

Der nævnes yderligere et Tilfælde, der refereres saaledes: „Paa Maribo Ladegaard“ — det er altsaa en anden Herregaard — „slog Forvalteren forleden Dag Hovedet itu paa en Polak. Dommeren foreslog Forvalteren at betale Polakken 20 Kr. i Erstatning; han fik imidlertid 50 Kr. samt lidt for Lægeregning og Tids-spilde“. Den paagældende Byfoged har derom meddelt mig følgende Telegram: „Sagen Genstand for Forhør“ — den er altsaa ikke afsluttet endnu —, „Forvalteren vil antagelig blive aktioneret efter